

"הם היו צריכים לשריין גם אותי!"

אבא אבן

זה פונע מפני שביקשתי ונתקלתי בפעם הראשונה בסירובו!

ציון צמירי, העולם הזה

הייתי נגד השיריון, אבל אם יש גלריה כזאת — מקומי שם. אם רצו לחסוך מאנשים ותיקים מאמץ פיסי, אז מדוע לא לחסוך לי?
● אמרת זאת לפרס?
 אמרתי זאת לעצמי: אם המשדה הזה קיים, אני רוצה להיות בפנים.
● מדוע לא מחית כשהורר ככה רשימת המשוריינים?
 שאלה!

"יש בי מין דוקאיות"

● מה הריץ אותך "לריון"?
 ברור שבשנה שנתיים הכאות תהיה פתיחה של הנושא הפלסטיני, יעלו אפשרויות של משאומתן, יעלה נושא הוועידה הבינלאומית — זה בעצם החומר שאני נולדתי בשבילו: חשבתי שהשנה שנתיים האלה אינן מתאימות כדי לשבת ולכתוב ספרים.
 יש כמה דברים שאני יכול לעשות ואחרים — לא.
 אני מכבר מאוד את החברים החיים דשים שנכנסו בשבוע שעבר לרשימת המיפלגה לכנסת, אבל לא כולם יכיר לים לבוא כמגע בלתי-אמצעי, כמוני, עם כל מנהיגי העולם. אלה הם נכסים שלי, שהייתי מוכן להעמיד בירי המיפ"ל: אלה אילו היתה רוצה בכך...
 משונה: המישפט האחרון (אילו היי תה רוצה בכך) הופיע גם בפניות שלי לחברים. פסיכולוגית, זה משונה. זה פשוט יצא כך.

שאם יש 44 חברים, או יתנו לי מקום אחד בניניהם. לא באתי להריח ראשי ממשלה או שר-ביטחון.
● מה עוד פוגע בדך?
 כל הירבורים כעיתונות ש"מחפשים תפקיד לאבן"
 לא ביקשתי שיחפשו לי תפקיד. לא ביקשתי כלום מאף-אחד! להיפך — בגלל ההתמודדות רחיתי הצעות. אני מכין עכשיו ארבעה פרקים נוספים למורשת (סידרת-הטלוויזיה היוקרתית, שאותה הנחה), וויתרתי על כמה מעמרים מעניינים.
 למשל, אני נוסע להרצות בלונדון בשבוע הבא. ומה אני קורא? שמחפשים לי איזה תואר... זה אבסורד!
 אתמול (יום ראשון) קיבלתי שיחת טלפון מעמיר פרץ (ראשי-מועצת שר"ר, שגנבה לרשימה לכנסת). הוא כמ עט ככה: "שמע", אמר, "תוסיף להנהיג את הקבוצה שלנו". אני דווקא חושב שיש לי כעת הזכות להתרחק.
● להתרחק מהקורה במיפ"ל? למה? נסה להגדיר את רגשותיך כלפי המיפלגה, אחרי רמת-אפ"על.

אני, בכל זאת, אצביע מערך. יש לי קצת תימון על מה שקרה. היה מעבר חד מרי לפנים רעננות. זה נעשה על האשכנזי מפני שעם אחרים לא יכולים היו להתחשבן — הם היו משוריינים...
● ביצד נפקד מקומך בין המי שוריינים, בכירי המיפלגה?
 טוב, ההצדקה היתה כאילו פונק ציונלית — מוכיר-המיפלגה, מוזכיר-

אז כתבתי — קיימברידג', אוניברסיטה, 20 דוקטוראטים... הייתי בכל מיני כנסים — למשל, כנס בצפון, של דור-ההמשך. האם טייל-פנתי להברי-מרכז? פחות. ניהלתי, כל הזמן, את ועדת-החוקר-הביטחון. אולי זה התגסק בי.
 כמה ממקבלי שיחות-הטלפון היו במכוכה. לאחר אמרתי: "שלום, מדבר אבא אבן." אז הוא ענה לי: "ואני נפול-יון" וטרק.
 אחרים אמרו: "אתה מעליב אותנו, שאתה חושב שאתה צריך לצלצל..." יש, כנראה, פער בין מעמרי במדינה בכלל ובין מעמרי במיפלגה.
 הנרי קיסינג'ר אמר לי: "אתה מת-מודד? נו, לא יכולה להיות לך איוושהי בעייה..."
 היו כמה מעמדים, לפני הבחירות, שהעניקו לי סיפוק: באתי לכנס-סופ"ר, ובאתי לתיומורת הפילהרמונית, שם הצגתי את ליאונרד ברנשטיין, נא-מתי בטכס חלוקת-תארים במדעי-המדינה באוניברסיטת תל-אביב. אמרו לי: "אבא אבן, אתה מבזבז את זמניך במקומות האלה לא תצבור קולות בהצבעה במרכז".
● מתי הרחת שמצבך אינו מלבב?

בתוך המיפלגה. ראו בי מרכז-הקבוצה של היונים, שנהגה להתכנס במלון דן (הקבוצה כללה את אורה נמיר, עמיר פרץ, דויד ליבאי, אפרים זינגר ואחד רים). אני הבנתי שהמטרה של הבחירות במיפלגה היא שלא להביא לידי ביטוי פופולריות של חברים בתוך התנועה, אלא למשוך קולות אליה. הנה, בסקר, שפורסם היום, כל גדולי ההצבעה אינם מופיעים בכלל...
● עוד לפני הסיבוב הראשון (הפאנל) הילכה שמועה שאינך עומד לעבור. איך זה השפיע עליך?
 היה מיתוס כזה. זה חזר על עצמו ארבע פעמים. כך התייחסתי לכך גם הפעם.
 היה לי רושם שאעבור. לא הייתי אמנם בשורה הראשונה, בגלל הדילים — לא הייתי כלול בשום דיל.
● בכל זאת, איך אדם בעלי מוניטין כמותך — שיש לו מה להפסיד! — הולך להתמודדות, כשמנבאים לו כישלון?
 אז והו: זה אחד הדברים שהביאו אותי להתמודד: את מבינה? יש בין מין דווקאיות כזאת. הרגשתי כאילו כלל הכישורים שלי תפורים לשנה הזאת, שנת 1989.
● איך עברת לקראת הבחירות במיפלגה?
 נו, אז יש שיגרה: כתבתי בקיצור את כל קורות-חיי...
● אתה?
 כן, זה נראה לי משונה, אבל אמרו לי: "ככה אתה חייב!"

אלונה בן-ציון, העולם הזה

עם שימעון פרס

לא באתי להדיח ראש-ממשלה או שר-ביטחון!

אני זוכר את הרגע: זה היה בכנס של התק"ם.
 ראיתי שנרקמו שם כל מיני עיסות קות. אהרון ידלין קם והגן עליהן. חברים הראו לי שהם קיבלו רשימות של שיבעה שמות. אז חשבתי שאם יש כבר שיבעה מועמדים מגובשים — (המשך בעמוד 8)

השיקול שהכריע היה, שכפי ששנת 1967 ושנת 1973 (ועירתי-ז'נבה) היו שנים סוערות עבורי, חשבתי — אולי תהיה שנה נוספת.
 דווקא הייתי מעורה במה שקורה

● סיפרת עד כמה אתה פגוע מכך שאמרו לך "לאז" הפחד להיות רחוי לא הרתיע אותך?
 באו שימעון ועוזי (ברעם) ואמרו לי: "אין שום בעייה!"

ההסתדרות, שני אנשים ששימעון פרס בהר — יצחק נבון ויצחק רבין. בכל המדינות אנשים כאלה עומדים לבחירה. אני מכיר שרייחזן באנגליה שנכשלו במחוזותיהם.